

Kamenitzky Antal

Győzelmeid jeléül

Az égnek nincsen fénycsodája annyi,
hogy túlszikkrazzon bennem tégedet.
A Hold, a Vénusz gyertyaláng, fikarcnyi,
nagyobb tűzön kotyvasztod mérgeidet.

Tűnő mennyország, Isten fényessége
mesék homályán semmiségbe szédül.
Mint gombostűre feltűztél keményen,
ott haldoklom győzelmeid jeléül.

Győzelmeidnek könnyű trófeája,
még por sem lep, te máris eldobod.
Te, gyarló lelkem, jellemem hibája,

téged a sors ölembe álmodott.
Múló tudat és halhatatlan lélek?
Öröklét nincs, míg rám gondolsz, még élek.

Ne olvassatok

Én vak betűkbe mért temetkezem!
Mít vét nekem a papír tisztasága,
hogy vétkes verseimmel terhelem?
Ez arcátlanság, melynek nincs határa!

S az olvasó gyanútlan, védtelen.
Reárohannak, mint a démonok.
Bocsánatuk utólag kérhetem,
hogy ép ruhájuk sárral foltozom.

A verseim pusztító vírusok,
szemükbe vágódnak a vad betűk,
miközben kis megértést koldulok,

dühödt darázsrajt küldök ellenük.
Födjétek el kívülről arcotok,
s belül az Istent! Ne olvassatok!

Vandra Attila

A székelly az nem magyar!

Ilon belépett a fia szobájába. Az elébe tárult látványtól majd hanyatt hánta magát.

— Hun vagy? — kérdezte, mert hirtelen nem látta sehun.

— Itt a bütüben! — került ki Karcsika az ajtó mögül dinamógagyában és majóban.

— Fiam, azonnal felöltözöl és elrakod ezt a sok zakotát, mert kapsz egy kalafintát!

— Még szabadságon se lehet... — kezdte Karcsika, de nem tudta mondatát befejezni.

— Na azonnal, mert eltángállak! Utána pucolás le az aprozárba!

Látta Karcsika, hogy anyja csihányra pisált aznap, s jobbnak látta, ha nem feszedezik az anyja előtt, mert még megródogolja, így még a kujakját is maga mögé rejtette, majd elbucsádkodva nekifogott teljesíteni az ukászt. Mikor kész lett, vette a lájbiját és priccses nadrágját, sládba bújt, majd kiment a konyhába, s megrántotta az anyja rokolyáját, hogy jelezze, kész van. Ilon beletörölte kezét a surcába, megigazította a keszkenőjét, majd adott neki egy ficujkát, hogy tudja, mit vegyen, két nájlompungát és pizt.

— Hun van?

— Ehejt az utca végén!

Még kent magának egy peccslekváros kenyeret, majd elindult. Aztán kisült, hogy az ehejt eléggé ahajt van, mert Balatonalmádi nem egy tanya. Nagy nehezen odaért, köszönt, majd kért egy kötés murkot, egy vinetét, két kiló pityókat, fél kiló árdét, fél kiló gogosánt, és egy kötés friss csombort. Az eladó rácsodálkozott, majd megkérte, ismételje meg. Karcsika elismételte. Az eladó nézett csodálkozó szemekkel, majd sajnálkozva mondta:

— Sajnos én csak magyarul tudok...

— De hát én magyarul beszéltem — háborodott fel Karcsika.

— Akkor nincs.

— Má hogyne vóna, hát nem lát a szemitül? Há minden van, vagy tán nem tud magyarul? — kapta fel a vizet a legényke, de be is húzta a nyakát azonnal. Az ilyen hangnemért otthon kapott volna már egy löfföt. Végül nagy nehezen mutatva szót értett az eladóval, megvett mindent, csombort kivéve, mert az már nem tudta, hogy azt errefelé borsikafű címszó alatt kell keresni. De mivel maradt még pénze, vett még málét is, hogy az anyja csináljon kakast, mert azt ő nagyon szereti. Otthon aztán elbőcsködte, hogy milyen hülyék a magyarok, hogy még anyanyelvükön se tudnak!
